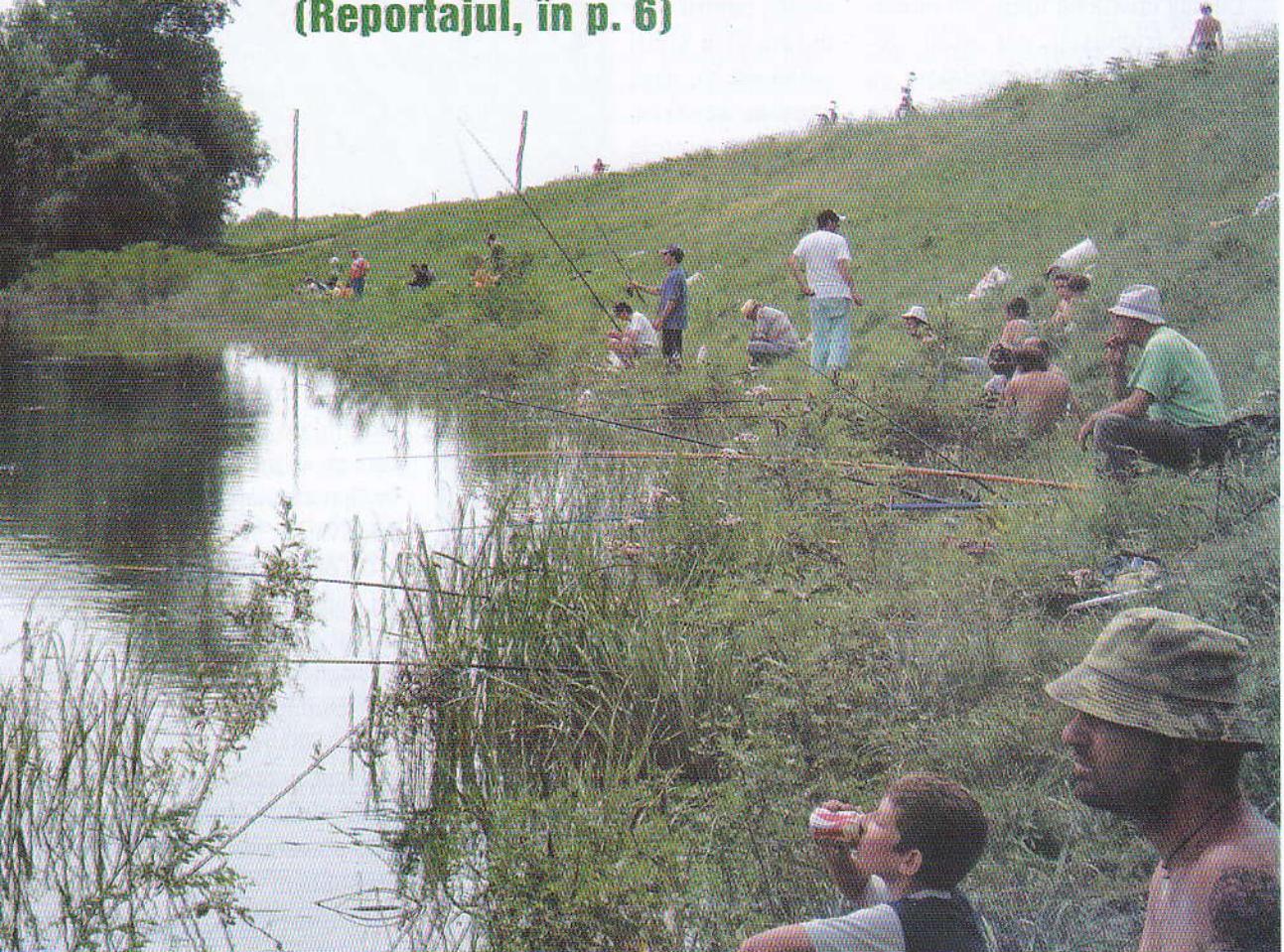

Concurs de pescuit sportiv

(Reportajul, în p. 6)

Din sumar:

Pr. Dan Groza: *Schimbarea la față* – p. 2

Prof. Traian Galetaru: *Aniversare cenăzeană – Primul „Trandafir”* – p. 3

Ion Savu: *Fii ai satului: Traian Galetaru* – p. 4

Gheorghe Anuichi: *Porumbelul, simbol al păcii* – p. 7

Gh. Ivașcu: *Calendarul lucrărilor agricole* – p. 9

Schimbarea la față

Întâlnirea cu cei dragi este întotdeauna un motiv de bucurie. Cu toții am văzut tineri îndrăgostiți, părinți care și priesc cu multă bucurie copiii, copii care sunt fericiți în preajma părinților. Trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru lumina ochilor, prin intermediul căreia sosesc la noi acești soli ai bucuriei și frumuseții. O bucurie aparte reprezintă binecuvântarea lui Dumnezeu în viața noastră și întâlnirea cu El.

Lumea creată ne îmbie cu monumentale frumuseți, dar omul credincios nu se mulțumește doar cu aceasta, în toate îl descoperă pe Dumnezeu și dragostea Lui. Unii dintre sfinți și mistică au avut acel privilegiu ca Dumnezeu să se reveleze lor. Negarea acestuia este motivul nesiguranței omului modern.

După cele citite în Evanghelii, apostolii n-au fost niște visători, au fost fascinați de personalitatea lui Iisus, de învățările și minunile Lui. Toate acestea au fost motivul pentru care s-au dăruit întru totul operei Sale. Iisus a știut că drumul vieții Sale și al apostolilor se va transforma într-o dureroasă cale a crucii, știa că unii dintre apostoli vor fugi în momentul în care va fi prins pe Muntele Măslinilor, multora credința le va fi cutremurată văzându-L murind pe cruce. Nu cunoaștem în totalitate misterele lui Dumnezeu, dar ușor ne putem da seama care a fost intenția lui Iisus atunci când S-a schimbat la față. Lumina iradiată de El dovedește gloria lui Dumnezeu și, pentru puțin timp, în acel loc, s-a coborât raiul.

Iisus vrea să-I fim aproape, vrea să ne urce pe un deal înalt, să fim și noi părtași la ceea ce s-a întâmplat atunci când S-a schimbat la față. Bucuria de a fi cu El o simțim atunci când ne rugăm, când participăm la

liturghii, când citim Sfânta Scriptură, când medităm la persoana Lui. Ne simțim cu sufletul mai ușurat, mai liniștit atunci când, chiar pentru puțin timp, uităm de problemele cotidiene și rămânem doar cu El. În fiecare an participăm la pelegrinaje, pentru a ne curăța și a simți sufltelește și, dacă reușim aceasta, reînvie cuvintele Sfântului Apostol Petru: „Doamne, ce bine-i să fim aici!” Fiecare creștin are nevoie de asemenea trăiri, doar astfel ne putem da seama cât ne iubește Domnul.

Un preot care vizitează des bonavii din spital îmi spune că se oprește la patul bolnavilor, discută cu ei, îi vizitează și pe aceia de la terapie intensivă și le vede suferințele. Zilnic, cei apropiati întreabă cadrele medicale: „Ce va fi cu soțul meu? Ce va fi cu soția mea? Ce va fi cu copilul meu?” Suferința, neputința în fața bolii ne întristează profund și căutăm alinare. Tereza de Calcuta și surorile sale s-au ocupat de cei năpăstuiți, strângându-se de pe străzi bolnavii muriți și au fost întrebate: De unde au această putere? Răspunsul: „În fiecare zi participăm la Sfânta Liturghie, ne împărtăsim, și în fiecare bolnav îl recunoaștem pe Iisus care spune: *Veniți la mine, toți cei împovărați*. Avem nevoie de credință puternică și de dragoste adeverată. Ne simțim bine în prezența unei persoane dragi. Aceasta au simțit-o și apostolii. Trebuie să ne dăm seama că numai trăind și dând mai departe

dragostea față de Iisus putem să devenim și noi oameni în prezența căror ceilalți se simt bine.”

Schimbarea la față a fost acea întâmplare din viața apostolilor pe care nu au putut-o uita niciodată. Au învățat că viața cu Iisus este altfel. Să învățăm și noi aceasta.

Un om moare și ajunge la judecata lui Dumnezeu. Recunoaște că a încercat să trăiască după învățătura Evangheliei și a celor zece porunci. Dar Dumnezeu îi spune: „În orașul tău s-a întâmplat o crimă oribilă. Ce ai făcut pentru ca aceasta să nu se întâpte?” Omul nostru întreabă: „Ce puteam eu să fac?” De multe ori spunem că nu putem să schimbăm lumea din jurul nostru, dar simplul fapt că încercăm noi să ne schimbăm este un început. Alungarea ispitelor și dăruirea mai departe a iubirii pe care o primim de la Dumnezeu sunt acele trăsături cu ajutorul căror vom spune și noi: „Doamne, ce bine este să fim cu tine”.

DAN GROZA,
paroh

PRIMUL „TRANDAFIR”

Primul meu „Trandafir” va face vârsta cea rotundă. S-a născut la 30 iunie 1926, în satul Hulub din comuna Dângeni, jud. Botoșani.

Părinții, Vasile și Maria Strungariu, erau agricultori și aduseseră pe lume, conform tradiției locului, 8 copii, dintre care 5 sunt încă în viață. Satul natal este unul modest, de deal, dar a dat culturii noastre numeroși intelectuali, un singur exemplu fiind edicator: Hulub este și satul nașterii scriitorului Demostene Botez, care i-a avut ca învățători pe soții Costinescu. Zona este, însă, una mirifică: la 26 km se află Botoșaniul, iar la alti vreo 38, Ipoteștiul. Ambele localități vibrează și astăzi de profunde reverberații eminesciene, încât vizitarea Muzeului „Mihail Eminescu” devenise o obligație de cult pentru întâiul meu „Trandafir”. Ipoteștiul, însă, avea să fie înnobilat și a doua oară, prin reorganizarea vestitului muzeu de către – pe atunci – Tânără absolventă a Filologiei ieșene, Lucia Olaru Nenati, care, prin dărzenie, credință și sacrificiu de sine, l-a proiectat în circuitul cultural național și internațional, ridicându-l la rang de „Așezământul muzeal Eminescu”.¹ Iar dacă poetul ar mai peregrina printre noi, cu siguranță ar exclama și în fața Ipoteștiului de acum, la fel de exaltat ca în fața Blajului de odinioară: „Te salut din inimă, Romă mică. Îți mulțumesc, Dumnezeule, că m-ai ajutat să pot vedea”.² Toate acestea își vor lăsa neștearsă amprenta asupra primului meu „Trandafir”.

Școala Normală, cum era pe atunci – și bine era! –, o face la „Vasile Lupu” (1939–1947), în capitala moldavă. Iașul de atunci, ca și cel de acum, era/este un oraș cu veche tradiție în pregătirea învățătorilor. „Normala” timpului avea vreo 500 de elevi (!), azi fiind transformată în... liceu agricol. Era, la vremea ei, una dintre cele mai vechi Școli Normale din țară. Instituția avea nu numai mulți elevi, ci și mult pământ, livezi și vie tocmai pe dealul Copoului! Dar cine își avea locuință lângă școală? Chiar Mihail Sadoveanu (!), cu care „normaliștii” se întâlnau adesea. „Zimbrul” literaturii române ieșea seara la plimbare și stătea de vorbă cu viitorii învățători. Printre cei fericiti era și cel cu vârsta cea rotundă de azi, care și amintește în continuare: „Conul Mihail venea la școală, lăsă elevi la lucrul viei și îi întreba: Al cui ești tu, măi tăcă? Chipul celui din față mea se luminează cu un zâmbet nostalgic, căci și el fusese unul dintre norocoșii aleș. Sadoveanu locuia cu

familia la Iași, într-un conac, unde aduna toată floarea intelectualității din țară. La Teatrul Național ieșean, sub obâlduirea maestrului, se țineau serate literare, la care participau mai toți scriitorii importanți din acea perioadă: Ionel Teodoreanu, Cezar Petrescu, Liviu Rebreanu, mari romancieri ai literaturii române. I-a văzut, i-a ascultat, încât dorul de Iași îl usucă, fiecare stradă, fiecare clădire îi aduc parcă în fața ochilor pe Eminescu, pe Creangă ori Maiorescu. Iașul încă păstrează atmosfera arhaică a vremii: alte urme de neuitat asupra întâiului meu „Trandafir”.

După absolvirea Școlii Normale, funcționează ca învățător-educator în Iași (1948), apoi își cere numirea definitivă în învățământ. Este trimis la Inspectoratul Școlar al jud. Timiș-Torontal și obține numirea la

Ioan Strungariu și Traian Galetaru

Școala Elementară din orașul Sânnicolau Mare (unde a funcționat patru ani), apoi la Teremia Mare (director școlar), Grabați, Lovrin și Cenad. În comuna de pe malul Mureșului, Urbs Morisena din antichitate, s-a stabilit. Aici, împreună cu soția, Stana (învățătoare), locuiește de 47 de ani: o viață de Om și de Oameni!

S-a acclimatizat ușor la Cenad, sătenii din localitate făcându-i o excelentă impresie. Numai la Cenad a scos 27 de promovări de elevi. Într-un singur an școlar, 1958/1959, atât cât l-am prins în ultima clasă elementară, trei elevi au dat admiterea la Liceul Real din Sânnicolau Mare, toți trei au reușit și – iarăși – toți i-au urmat meseria, absolvind aceeași facultate, Filologia, dar în orașe diferite ale țării. În schimb, fiul Dan, „așchia”, a sărit profesional cam departe de „trunchiul” familial: a absolvit Politehnica și este inginer la Consiliul Județean

Timiș, motiv de aleasă și justificată mândrie pentru rodul trudei părintești.

Dorința de autoperfecționare i-a dat ghies întotdeauna, mereu doreau să fie la curent cu informația de calitate, proaspătă. A absolvit și Facultatea de Filologie de la Universitatea (de Vest) din Timișoara (1965–1969), unde i-a auzit și a împărtășit din științele unor universitari de prestigiu, de talie nu numai bănățeană: Eugen Todoran, St. Munteanu, G. Tohăneanu, M. Cazacu, I. Drăgan, I. Birău ș.a., iar pe la vreo 45 de ani a promovat cu succes și examenul pentru gradul II didactic. Generațiile tinere ar putea lua aminte la primul meu „Trandafir”... Acum, de 20 de ani, este un fericit pensionar, alături de soție, tot pensionară. Își scrutează viața, își contabilizează performanțele. Căci și îndelungata perioadă cenăzeană și-a imprimat tipare adânci în personalitatea primului meu „Trandafir”.

A fost o vizită plină de agreabile și nostalgitice aduceră-aminte de ambele părți. La plecare, m-a condus – mândru – în sopron:

– Uite lemnele pentru iarnă, le-am crăpat și le-am stivuit eu, să fie pregătite, la îndemână.

Și „Trandafirul” meu, asemenea Trandafirului Sadoveanului, idolul său literar, este foarte gospodăros și-i „place să se facă fiecare lucru cu rânduială”.³ Un om care, aproape o jumătate de veac, și-a lăsat și el benefice amprente în mentalul colectiv al satului. Ca meritată recompensă, Profesorul meu de limba română de la Școala elementară de 7 ani, domnul IOAN STRUNGARIU, a fost cinstiit, la 25 septembrie 1999, cu înaltul titlu de Cetățean de Onoare al comunei Cenad. Felicitări, domnule Profesor, și „la mulți și frumoși ani”! Felicitări și Cenadului meu natal, căci nici eu nu pot stabili cine pe cine cinstește: localitatea pe Profesor sau Profesorul localitatea... Cert este că înnobilarea e reciprocă.

Prof. TRAIAN GALETARU

¹ Lucia Olaru Nenati, *Un nucleu de energii luminate*, în vol. *Cuvinte pentru urmași. «Modele» și «Exemple» pentru Omul Român*. O „carte de învățătură” concepută și îngrijită de Artur Silvestri, Editura Carpathia Press, București, 2005, pp. 138–145.

² George Călinescu, *Viața lui Mihai Eminescu*, Editura pentru literatură, București, 1966, p. 83.

³ Cf. minunata povestire-scrișoare literară *Domnul Trandafir* de Mihail Sadoveanu.

Fii ai satului

Traian Galetaru

Motto:

„Viața este ca și cum ai trece din tindă
În soba mare”

Ecaterina Galetaru

Traian este născut la Cenad, în data de 7 aprilie 1945. Școala generală o urmează în Cenad, fiind coleg de clasă cu ortacul nostru de la *Cenăzeanul*, Ghiță Anuichi. După absolvirea liceului teoretic din Sânnicolau Mare, se înscrie la Facultatea de Filologie de la Institutul Pedagogic din Oradea. După absolvire, își urmează cariera ca profesor de limba și literatura română, pentru scurt timp la Școala generală din Iecea Mică, pentru ca apoi să se stabilească definitiv la Școala generală din Comloșu Mare (1967), unde este și în prezent. Între timp, continuă studiile în specialitate la Universitatea din Timișoara, ca după absolvire să se înscrie la Facultatea de Istorie – secția filozofie – a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, pe care, după 4 ani, o absolvă. Ca profesor, are gradul didactic I. Este căsătorit și are 3 copii.

În Comloșu Mare a înființat Cenaclul literar Iulian Grozescu (1970-1989). A redactat placheta cenaclului, *Suflet Nou* (1980).

În anul 1994, îl găsim în poziția de redactor coordonator al volumului *Dies Festi*, ca șase ani mai târziu să fie în postura de consultant pentru nr. 2 (anul VII, 2000) al revistei *Timișensis*.

A colaborat la publicațiile: *Orizont*, *Tribuna*, *România literară*, *Luceafărul*, *Familia*, *Tribuna școlii*, *Forum*, *Gaudemus*, *Atelier al cercurilor lite-*

rare (Ed. Facla, 1977), *Anotimpuri literare*, *Renașterea bănățeană*, *Timișensis*, *Almanahul Banatului* (Ed. Augusta, Timișoara), *Tibiscus* (Uzdin, Iugoslavia, 1999). A fost prezent în mai multe emisiuni ale posturilor de radio și TV din Timișoara și București.

Din anul 1993, este secretar de redacție al revistei *Suflet Nou* din Comloșu Mare, seria a IV-a.

În toamna anului 1982, a trebuit să părăsească Cenadul, fiind promovat într-o funcție superioară la Compania de grăniceri Lunga.

Când am ajuns în gară la Comloș, o doamnă drăguță, care aștepta pe cineva care nu venise, s-a oferit să mă ducă până la sediul companiei. Pe drum, i-am explicat cine sunt, iar doamna mi-a dat câteva informații despre Comloș. Cine era doamna? Era directoarea Școlii din Comloșu Mare, profesoara Maria Busuioc, soția primarului de astăzi și de ieri al comunei, Vasile Busuioc, om de anvergură care a făcut din localitate un sat european.

La câteva săptămâni de la „instalația” pe funcție, am fost solicitat să le vorbesc elevilor din clasele V-VIII despre chestiuni legate de legislația de frontieră, și nu numai. După terminarea expunerii și a răspunsurilor la întrebări, un domn care s-a prezentat Traian Galetaru m-a invitat să particip și la cenaclul literar care urma imediat. Am acceptat cu placere și, după ce mai mulți elevi și maturi au citit din proiectile creații, mi s-a solicitat, în final, să mie părerea. Se pare că am vorbit bine, căci, imediat după încheierea ședinței, Traian mi-a făcut cunoștință cu un ilustru profesor de desen (pictor remarcabil – și astăzi păstrează o acuarelă cu un peisaj ce iarnă, dăruită de el). Este vorba de Julian Țihoi. Am fost invitat acasă la acesta din urmă și, la un pahar de vin, am deschis în trei un nou „cenaclu”, unde discutam despre Cesare Pavese și Giovanni Papini (ultimul, interzis în România celor ani), Toulouse Lautrec și Michelangelo, dar și despre noua generație de scriitori și artiști plastici din țara noastră.

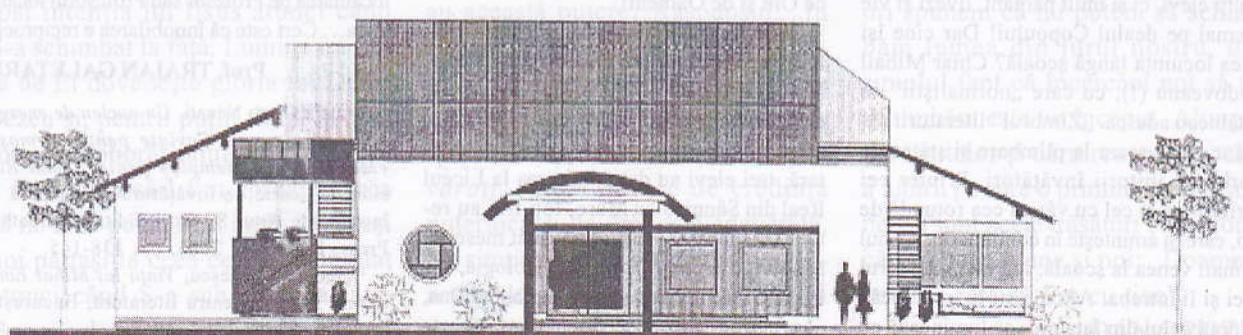
Și uite așa, doi ani de zile, cât am stat la Comloș, aproape săptămânal ne întâlneam în casa lui Iulian și puneam, cum se spune, „țara la cale”, spre încântarea doamnei Olga, soția gazdei.

În păcate, după plecarea mea din Comloș, în 1994, ne-am întâlnit mai rar. Traian nu uită nici astăzi să-mi transmită prin poștă exemplarele *Sufletului Nou* și cărți ale unor autori comloșeni.

Ar mai fi de adăugat că a redactat și volumele *Dies festi II* și *Dies Festi III*.

Despre *Suflet nou* și cărțile editate, în numărul viitor.

ION SAVU

Proiectul noului Cămin cultural din Cenad

Terroriștii noștri cei de totă ziua

Într-unul din numerele trecute ale *Cenăzeanului* prezentam o serie de trei „teroriști”, care, prin atitudinea lor, prin interesele lor, nu întodeauna prea ortodoxe, reușesc să ne strice o zi liniștită începută.

Prin articolul de față continuăm șirul prezentărilor de asemenea specimene care trăiesc, bine mersi, printre noi, mărindu-ne constant tensiunea arterială.

TERORISTUL Nr. 4

Trezindu-te dis-de-dimineață, te grăbești să prinzi un loc favorabil la coada deja creată în fața ghișeului vreunei instituții. Când ajungi, constați că deja unii au fost mai vredniți ca tine și te așezi liniștit la rând. La ora stabilită, trecută fix, se deschide gemulețul și primul introduce grămadă de acte. Urmează clipe chinuitoare de așteptare și auzi fășâind filele dosarului, ca, după un timp, să apară pe același gemuleț, în sens invers, dosarul intrat mai înainte, însotit de avertismentul: „Dosarul este incomplet! După ce îi veți adăuga o adeverință care să adeverească că adeverința adeverește ceva, reveniți. Următorul!”

Dacă ești „din provincie”, o astfel de „rezolvare” a cazului poate să-ți producă un pui de infarct. Presupunând că ești „tare de finger”, te resemnezi la gândul că, poate, data viitoare reușești să ai dosarul complet și pleci spălit din fața ghișeului, lăsând locul liber pentru următorul „muritor de rând”, care, poate, are dosarul complet.

O altă încrengătură din specia teroristului prezentat mai sus este mai binevoitoare și-ți indică un S.R.L. care te poate ajuta să scapi de toate belelele, în schimbul unei sume „consistentă” de bani. După plecare, ajuns acolo, afli că „domnul” care te-a luat în primire este vărul primar al funcționarului de la ghișeu. Acum „spaga” a fost desființată sau, mai bine zis, „legalizată”.

Vorbeam mai sus de ghișee. Nu este strict necesar ca în decor să fie ghișeul apărător. Totul se poate desfășura identic și în fața unui birou de la etajul al VII-lea; asta pentru intimidarea ta

după ce urci cele șapte etaje + parterul cu sufletul la gură. Astfel, accepți mai repede tranzacția cu S.R.L.-ul, la gândul celor șapte etaje care te așteaptă cuminti și în același loc, să le urci și data viitoare.

Nu trebuie să crezi că toți funcționarii sunt ca „teroristul” în cauză. Nu. Poți întâlni, și nu puțini, oameni de treabă care, văzându-ți părul albit de necazuri, au bunul simț să-ți ofere un scaun pe care să-ți tragi sufletul după ascensiunea etajelor. Păcat că sunt din ce în ce mai puțini!

TERORISTUL Nr. 5

Când, ostenit, vîi de la fabrică sau de la vreun alt serviciu și încerci să-ți „încarcă bateriile” pentru ziua de mâine, când, ajuns la limitele puterilor, crezi că un somn, cât de mic ar fi el, și-ar produce în creier efectul celui mai miraculos medicament, ei bine, atunci apare EL. Teroristul nr. 5.

Și, ca Făt-Frumos călare pe cei N cai putere, îți trece prin față geamurilor, pe șosea, cu viteza gândului, zdrubindu-ți orice nădejde de redresare. Și ca să i se vadă pletele aurii (?) nu poartă nici cască.

Îl auzi de departe. Stai cu sufletul la gură așteptându-l să treacă, pentru că apoi atmosfera să se liniștească și să mai poți apuca „un pui de somn”. Aș! Ti-ai găsit-o! „Zmeul pe două roți” se întoarce victorios și, ca să se știe astă, ambalează motorul că-ți vine să te întrebi dacă nu-l „așteaptă un pom”, să te măntuiască de chinuri. Și uite așa (mai ales seara sau noaptea) îți macină, „cu talent”, nervii.

Unii spun că „adrenalina” ar fi de vină. Nu cred. Cred că are niște defecte la „mansardă” și că primii șapte ani i-a făcut la „fără frecvență”, dând exame ne la ele cu... bunica. Părinții au fost foarte ocupati și nu au putut observa ce a răsărit în curtea lor și cui îi dau de mâncare. Sau nu au vrut să știe?

Toate cele relatate mai sus se petrec „de la Primărie-n vale”. Acolo e pista de antrenamente pentru astfel de specimene umane. Prin fața postului de poliție se feresc să treacă în felul descris mai sus. Nică să-i picuri cu ceară! Acolo

nici nu-i auzi cum trec. Iar dacă turează motoarele ca în alte părți (respectiv șoseaua națională) și prin fața postului de poliție, înseamnă că în post nu e nimeni. Altfel, ar auzi cei în drept, să stăvilească elanul „tinerește” și să calmzeze procesul de „adrenalină” al acestora.

TERORISTUL nr. 6

Scara valorilor sociale a fost răsturnată o perioadă îndelungată de timp, în numele unei egalități universale între indivizi (fiecare era egal cu fiecare, deși unii se simțeau atunci mai egali decât alții). Chiar dacă, datorită indolenței lor și lipsei de dorință de a se ridică pe treptele societății în care au apărut, au evitat oricare greutate apărută în calea lor și l-au ales pe „merge și aşa”, luându-l în brațe. După decenii de posibilități oferite de societatea din acel timp, sintagma „eu am vrut să învăț, dar e de vină burghezia care nu m-a lăsat” și-a pierdut din valabilitate.

Ei bine, astfel de indivizi mai populază străzile orașelor și satelor noastre și, cu ostentație și ambiție demne de cauze mai nobile, te agreseză și, cu o placere diabolică, caută să se „tragă de șireturi” cu semeni care și-au petrecut o mare parte din viață pe băncile școlilor și ale universităților, sau și-au înșisit o profesie pe care o practică la cel mai înalt grad, ori sunt oameni realizați în viață și stimări de cei din jur. Cred că una placere a acestor specimene subumane este de a-i înjosii pe cei mai sus arătați printr-o atitudine insolentă, lipsită de cel mai mic bun-simț.

Dacă încerci să-i pui la punct, poți fi injurat și chiar agresat corporal, luat de guler și obligat să le suportă întreaga nesimțire. Câteodată, cei din jur intervin. Zadarnic. Nimic nu mai poate fi schimbat în caracterul acestui ipochimen.

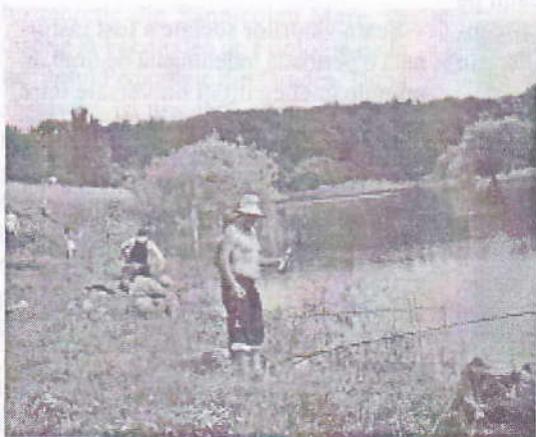
Rândurile de față nu-i includ pe cei ce și-au ales o profesie pentru care au simțit că au chemare. Este o mare bucurie să fii alături de ei, să ascuțești sfaturile lor în domeniul în care activează. De departe de noi acest gând. De la fiecare OM poți învăța ceva, dacă acesta e OM. Nu și de la orice terchea-berchea.

GHEORGHE DORAN

CONCURS DE PESCUIT SPORTIV

Un fapt pozitiv îl constituie organizarea unui concurs de pescuit sportiv, unde au participat 30 de concurenți, împărțiti în două grupe de vîrstă: juniori și seniori.

La elaborarea regulamentului de concurs și-a adus contribuția atât conducerea asociației, cât și grupa de controlori.

Concursul s-a desfășurat duminică, 18 iunie a.c., pe balta de revârsare a Mureșului numită „La păduraru”, pe perioada a două manșe, și anume: manșa I între 8–10, iar manșa a două

Gheorghe Doran, care a făcut fotografii concurenților și a sprijinit comitetul de organizare.

La sfârșitul concursului, în urma omologării rezultatelor prin cântărire, au fost atribuite următoarele categorii de premii: la categoria *seniori*, premiile I,

II, III și trei mențiuni; la categoria *juniori* s-au atribuit trei premii: I, II și III, în funcție de cantitatea de pește capturat. S-a acordat, de asemenea, un premiu special pentru cea mai mare captură din concurs. Acesta a fost atribuit singurei concurențe din partea sexului frumos, și anume d-șoarei IONELA CALCIOV, care l-a reprezentat pe dl preot Gh. Covaci, reținut de motive obiective. Totuși, d-sa și-a găsit timp și a participat la festivitatea de premiere.

La categoria *seniori* au fost premiați următorii concurenți:

- locul I – HAIAȘ ANDREI – 2,950 kg
- locul II – GIUCUȚĂ CRISTI – 2,200 kg
- locul III – MERZA MIRCEA – 2,110 kg
- Mențiuni:

Sandu Grigore, Fluierăș Lucian și Sopon Iosif.

La categoria *juniori*:

- locul I – CÎMPAN DANIEL
- locul II – LUNGUALEXANDRU
- locul III – MAXIM MARIUS

Premile atribuite au constat în uștenile de pescuit de bună calitate și diplome primite de la A.P.S. Timiș.

Calendarul acțiunilor de perspec-

tivă este destul de bogat, având în vedere și faptul că organizația locală a pescarilor sportivi din Cenad este la început de drum. Astfel, sunt cuprinse în programul de perspectivă 2 concursuri de pescuit: unul pentru juniori – „Cupa de vară Junior” și unul pentru seniori – „Cupa Morisena”, care se va desfășura pe râul Mureș. Sperăm că în cîteva zile vom începe săpăturile pentru amenajarea piscicolă de lângă cimitirul ortodox, urmată de populare, împrejmuire și înierbarea taluzurilor.

Amânunte în numerele viitoare. Vă dorim în următoarele parțide de pescuit „Fir întins”!

G. IVAȘCU

între 11–13. Comisia de omologare a rezultatelor a fost constituită din George Ivașcu și Dănilă Ioan, iar arbitri de stand au fost Mihai Erdei, Ioan Rusu și Yoghi Niglaș. Menționăm deplina sportivitate cu care s-a desfășurat competiția. La manifestare au mai participat dl Nicolae Crăciun, primarul comunei, și dl

PORUMBELUL – SIMBOL AL PĂCII

Domesticirea porumbelului și creșterea lui de către om, în jurul gospodăriei sale, se pierd în negura vremii. În Fenicia (Asia Mică), porumbelul era considerat pasăre sfântă, protejată a zeiței dragostei, păcii și iubirii între oameni.

Într-un vechi papirus egiptean, datat cu 5000 de ani în urmă, pe lista de bucate a unui faraon era și carnea de porumbel, evident fiind vorba de porumbelul sălbatic.

În Europa, porumbelul a ajuns cu cca. 2000 de ani înainte de Hristos, când deja era domesticit și crescut în gospodăriile locuitorilor.

In Imperiul Roman se obișnuia ca porumbeii să fie crescute pe lângă curțile împăraților, pentru meniu zilnic, lucru descris cu lux de amănunte de marele învățat roman Plinius cel Bătrân, care, în scările lui, vorbea de porumbelul „roman”, porumbel ce și azi se crește cu mult succes.

Evident, porumbelul domesticit se trage din porumbeii sălbatici, iar paternitatea „porumbelului de peștera” sau a celui „cenușiu de stâncă” încă nu au fost stabilite cu precizie.

De-a lungul miilor de ani, porumbelul s-a prelucrat în diferite țări și, evident, prin multiple încrucișări și chiar prin consangvinizări s-a ajuns ca-n zilele noastre să existe peste 3000 de rase și subrase. Astă raportând la faptul că, în lume, nu sunt decât 15 – 20 de rase de porumbeii sălbatici. Porumbelul, în decursul miilor de ani, a fost crescut pentru carne, frumusețe și ca ajutor al omului, fiind folosit ca și curier, în special în timpul războaielor sau al disputelor politice. Evident, cel mai crescut și prețuit porumbel a fost cel voiajor. Multe armate și împărați aveau crescătorii de porumbei voiajori, în care viețuiau mii de exemplare, cu oameni specializați în a-i antrena și a-i crește în condiții superioare.

Dacă porumbelul voiajor a fost folosit în vechime de marile imperii ale lumii, creșterea lui a mers, treptat, cu apariția marilor puteri ale Europei (în special), el fiind crescut de englezi, francezi, nemți, austrieci etc.

În timpul celui de al doilea război mondial, Franța și Anglia comunicau prin porumbei voiajori. După încheierea „războiului rece”, armata engleză a desființat aceste ferme de porumbei voiajori.

Dacă la origini porumbelul avea o greutate corporală de 250-300 g, s-a ajuns, în zilele noastre, ca limitele minime și maxime să fie între 50-70 g (turturica diamant) sau 1300-1500 g (King, Roman sau Uriașul de Majorca).

Și-n România s-au crescut porumbei din timpuri străbune, la început pentru carne lor gustoasă, iar mai apoi pentru frumusețea lor, unele rase fiind adevărate bibelouri mișcătoare.

România a avut rezultate remarcabile și la creșterea porumbeilor voiajori, cu clasări mai mult decât onorabile la olimpiade columbofile.

Creșterea porumbeilor de carne a luat un mare avânt în special în S.U.A., unde s-au creat 3-4 rase noi de porumbei doar pentru carne, crescute în ferme gigant de 8000 - 9000 de exemplare.

Carnea de porumbel este foarte gustoasă și conține foarte puțin colesterol, fiind folosită mult în grădinițe și spitale.

Chiar dacă se cresc pentru carne sau pentru performanțele lor sportive (zburătorii, jucăușii, voiajorii), marea majoritate a adevăraților crescători țin porumbei pentru plăcerea lor, pentru frumusețe, pentru gingășia lor, fiind un exemplu viu ce înseamnă dragoste, tandrețea și loialitatea cuplurilor. Scenele de tandrețe în momentul împerecherii și al cuibăritului sunt unice, pilde de urmat pentru om, iar acea metaforă „se iubesc ca doi porumbei” nu e o vorbă în vînt, ci o realitate.

Am amintit de cele 15-20 rase de porumbeii sălbatici, apoi de porumbelul voiajor care are simbolul orientării nemaiîntălnit și încă neexplicat de nimeni, un lucru cert fiind acela că dragoste de locul natal, de perechea sa, de puii săi îl mână spre casă.

Cele mai multe și mai frumoase rase de porumbel sunt în cadrul porumbeilor de agrement, unde și-n zilele

noastre apar noi și noi rase sau subrase, unele mai frumoase decât altele.

În cadrul raselor de agrement sunt 9 grupe: porumbei de formă, porumbei carunculați, porumbei găină, porumbei gușați, porumbei de culoare, porumbei toboșari, porumbei de structură, porumbei pescăruși și porumbei jucători și rotitori. La noi, ca rase autohtone, s-au crescut mai mult porumbeii mici, doar Uriașul de Salonta a fost de talie mare, rasă crescută doar pentru carne; încet, încet a dispărut din peisajul columbofil românesc, sau poate izolat se mai găsesc câteva exemplare degenerate, în jurul Salontei. În România se cresc foarte multe rase de porumbei, dar nu toate au fost standardizate și deci recunoscute de crescătorii străini. Castaniul de Craiova, Gălățenii, Viorii, Tremați, Bălățul românesc, Scurții de Brăila, Orbetenii, Ciungii, Gât golaș românesc, Gagii, Albaștrii de Cluj, Bălanii de Iași sunt doar câteva rase de porumbei românești de o frumusețe aparte, adevărate bibelouri vii. De asemenea, Zburătorii și Jucătorii au performanțe bune în raport cu rasele străine.

Evident, pentru obținerea de exemplare frumoase sunt necesare o selecție riguroasă, un regim alimentar adevărat, condiții de curătenie și igienă și, nu în ultimul rând, puțin suflet.

Crescătorii români au obținut rezultate bune la expozițiile din străinătate, atât la rasele românești, cât și la rasele străine, unde s-au confruntat cu crescători vestiți din Europa. Poate frumusețea lor, poate atașamentul lor de crescătorie și perechea îi face și pe crescători mai buni, mai umani, mai toleranți unii față de alții.

Astfel, la marile expoziții din străinătate, unde participau 15-20 de țări, crescătorii au devenit toți prieteni, făcându-se abstracție de etnie, religie sau convingerile politice.

Iubind porumbeii, vă iubiți pe voi înșivă, iubiți semenii, iubiți frumosul și deveniți mai umani, mai toleranți cu vicisitudinile vieții.

GHEORGHE ANUICHI
arbitru național

Felicia Ghica

...Din ruginiile idei...

* * *

Ți-e rece inima, o simt.

Eu mă topesc în lacrimi
și mă simt copil.

Afară plouă.

Mă abandonez...

Vorbește-mi. Vreau să te ascult.

Vreau să ating lacrima gândului tău
și să uit... să uit că nu e vis.

Mi-e sete de nesfărșit.

Am vrut să-ți cer atât: o oră.

Ora echinoxului de toamnă.

N-ar fi știut nici vremea...

Dar a trecut noaptea și eu...

încă visez. Nu sper.

Ultimii trandafiri s-au frânt.

Din negura de vise nerostite,
îți mai zăresc privirea licăind

...în aşteptarea ta, fulgii plutesc
și ngheată

Mereu am fost, mereu voi fi

Ceea ce tu nu poți iubi.

Buzele-mi ard, dorința a murit.

Azi n-am să te-alung din gândul meu.

M-apasă
greu
iubirea
pentru tine.
Ca lespedea
de piatră
mormântul
unui viu.
De ce nu mă lași
să respire?

* * *

Cuvintele
s-au închis
în mine
și tac.
Visele mor,
speranțele
se pierd.
Cerul meu
cade –
D u m n e z e u
zâmbește.

CATRENE ASORTATE ȘI NESPONSORIZATE

*Unui încocat suporter
al fotbalului cenăzean*

Când, duminica, la masă,
Zupa e în blid, vinu-n pocăi,
Toate-acestea el le lasă
Ca să meargă la fotbal.

Unui prieten numismat

Foarte mulți în lumea astă
Strâng averi și dolărei,
Numai el, cu a lui nevastă,
Strâng bani, dar din ăi răi.

Unui pseudo-pescar

El la sapă nu se duce,
Cică-ar fi un pui de domn.
Iar la baltă, când ajunge,
Prinde-n plasă-un pui
de somn.

Unui „paore” tare hamic

Unii sapă, fac mejdina,
Unii dau cu coasa.
Alții sapă în grădina
(de vară)
Doar la tanti Bosa.

De GEANU

LUNA AUGUST

Cultura mare

Cu toate că această lună este mai săracă în lucrări agricole, există totuși lucrări specifice perioadei. Astfel, în această lună se eliberează terenurile de la culturile de cereale păioase de resturi vegetale și se încep arăturile pentru însămânțarea culturilor păioase de toamnă.

Arătura se va executa superficial (20 cm adâncime) și, în cazul când timpul este secos, arătura va fi urmată de o discuie executată înainte de uscarea completă a arăturii.

Se controlează starea cerealelor din depozite pentru depistarea și eliminarea focarelor de infecție sau eventualitatea unui atac de dăunători.

Se recoltează plantele furajere și se fac silozurile. Se verifică gradul de coacere la fasole și se începe recoltatul și la floarea soarelui. În a III-a decadă a lunii se seamănă lucerna și loliul pentru a intra rădăcinile bine în iarnă.

Legumicultură

Se continuă lucrările de întreținere și recoltare la: roșii, ardei, castraveți, vinețe etc.

Se face fertilizarea fazială la varza de toamnă, urmată de udări repetitive.

Se fac lucrări de combatere a bolilor și dăunătorilor la varza de toamnă, avându-se în vedere în special atacul de pureci negri, fluturele verzei și buba verzei. Pentru combatere se folosesc un insecticid ex. SINORATOX 0,2% în asociere cu DITHANE M 45 0,2% pentru putregaiuri și un aditiv ex. ARACET 0,1%

Pomicultură

Se continuă recoltatul fructelor la următoarele specii pomicole: piersic, măr, păr, prun.

Se fac tratamentele pentru boli și dăunători la merele de toamnă, în vedere stopării în special a putregaiurilor care ar îngreuna depozita fructelor (se fac tratamente în special cu produse pe bază de NANCOZEB).

Viticultură

Se fac tratamente pentru stoparea atacului de putregai cenușiu și a putregaiului nobil.

LUNA SEPTEMBRIE

Cultura mare

Se continuă arăturile și pregătirea patului germinativ la culturile păioase de toamnă, pentru o căt mai bună așezare a patului germinativ.

Se pregătesc semințele în vederea începerii campaniei de toamnă și se procură substanțele necesare pentru tratamentul seminței. La tratament se ține cont de gradul de infestare cu dăunători și de planta premergătoare, folosindu-se, după caz, și un insecticid.

Se trece la recoltarea florii soarelui și a soiei.

La sfârșitul lunii (ca dată orientativă fiind 25 septembrie), se începe recolțatul borceagului de toamnă și al orzului.

Se începe recoltatul la soiurile timpurii de porumb.

Legumicultură

Se recoltează roșiiile de toamnă, varza, ardeii, conopida, vinețele, cartofii.

Se pot însământa și ridichile de lună pentru cultura de toamnă.

LUNA OCTOMBRIE

Cultura mare

La începutul lunii se începe semănatul la grâu după ce, în prealabil, terenul a fost fertilizat cu COMPLEXE 20:20:0 în cantitatea de 200 kg/ha și bine pregătit cu grapa cu discuri. Cantitatea de sămânță la hecitar se adaptează în funcție de soi. În caz de timp secos, semănătura se tăvălugește pentru uniformizarea răsăririi.

Se recoltează hibrizii târzii de porumb și sfecla de zahăr, precum și cea furajeră.

Se încep arăturile adânci de toamnă pentru culturile care vor urma în primăvară. Se ține cont, la executarea arăturilor, de îngroparea profundă a resturilor vegetale.

Legumicultură

Se finalizează la începutul lunii recolțarea roșiiilor de toamnă, ardeilor, vinețelor, castraveților de toamnă ținându-se cont de apariția brumelor timpurii.

Se înființează culturile de ceapă și varză pentru sămânță.

Se recoltează și se depozitează rădăcinoasele.

Pomicultură

Se încep plantările de toamnă la toate speciile, avându-se în vedere fertilizarea și apa din gropile de plantare.

Plantarea pomilor se face în aşa fel încât punctul de altoire să fie la nivelul solului, orientat în direcția sud.

Pe măsura căderii frunzelor,

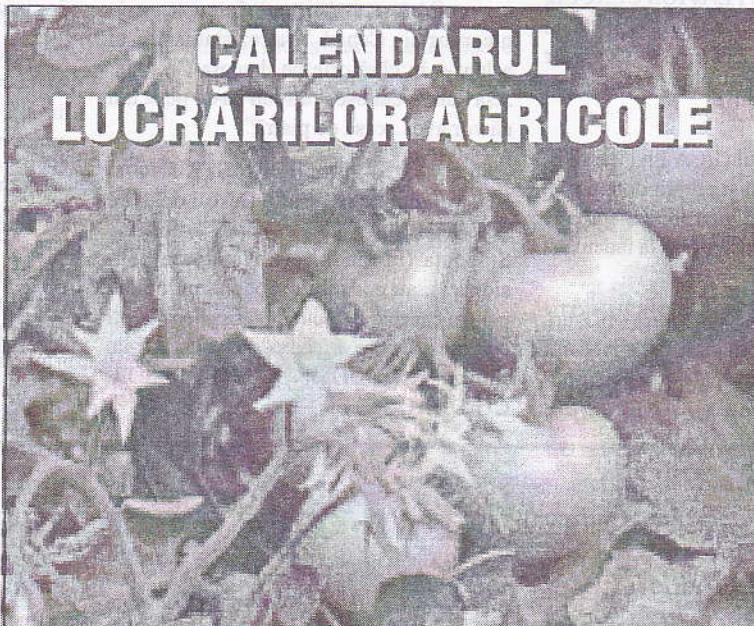
se pot începe tratamentele de toamnă cu piatră vânătă (zeamă bordeleză), în concentrație de 3%. Tratamentul poate fi făcut la toate speciile, dar în special la piersic.

Viticultură

Se face desprinderea vițelor de pe sistemul de susținere și se execută mușuroitul sau îngropatul, după caz.

Se încep plantările de toamnă.

Ing. GHEORGHE IVAȘCU

Pomicultură

Se fac ultimele recoltări la soiurile târzii de piersic și prun.

Se pregătește terenul pentru fertilizarea cu gunoi de grajd sau mraniță și se face arătura adâncă (50-60 cm) pentru plantările de toamnă.

Viticultură

Se recoltează soiurile de struguri pentru masă, iar spre sfârșitul lunii soiurile pentru vin.

În ziua de 23 iunie a.c., între orele 10 și 12 a.m., asupra Cenadului s-a abătut un potop însoțit de niște teribile fulgere și tunete. S-au îngrozit oamenii, s-au speriat animalele, dar, cum nu a fost grindină, până la urmă totul a ieșit cu bine. Evident, curenț electric am primit abia după-amiază, pe la ora 5.

Face ce face și din când în când PAVEL BORNEA mai construiește și el câte ceva... De pildă, în vara aceasta și-a ridicat în mijlocul curții o cabană din lemn. O construcție deosebită pe care eu mi-aș fi dorit-o în Retezat. Dar nu-i timpul trecut!

Începând cu 1 septembrie a.c. dna prof. MARA DANILOV-CIRIN, după o strălucită carieră didactică, ieșe la pensie, cum se zice. Este de notat că primii ani de muncă i-a petrecut la Rusova, în Maramureșul istoric. Noi, cei din redacție, o felicităm și-i dorim din tot sufletul o pensie lungă!

Doamna ECATERINA MÂNDRICI, plecată din Cenad și stabilită în Comloșu Mic, are cele mai interesante rețete de compoturi din fructe. Vă spun eu, nici celebră Vanda Bulgacova nu o întrece.

A plecat dintre noi FLAVIUS CERCEL, „Tataie” cum îi spuneau coriștii de la biserică. L-am cunoscut bine și vă asigur că a fost un om extraordinar. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

La fel și pe maestrul GICĂ PETRESCU, pe care l-ați cunoscut și prețuit deopotrivă și dumneavoastră. Să interpretezi aproape o mie cinci sute de cântece nu-i la îndemâna oricui.

Dacă prin Bărăgan se prăbușesc MIG-uri, iată că în preajma Cenadului cad AN-uri, elicoptere. Desigur, din cele care sunt utilizate în scopuri agricole.

Așa ursuz cum pare el, dar LIVIU DANILĂ vorbește într-un autentic grai bănățean, iar eu, care sunt „vinitură”, abia dacă îl înțeleg.

Jandarmeria din Timișoara, chiar în duminica Sfintilor Constantin și Elena, a efectuat un control de proporții vizând respectarea Legii 192/1996. S-a lăsat cu multe amenzi și zeci de ustensile confiscate, spre necazul multor pescari.

Am rămas surprins că mulți nemți care vin în Cenad se cazează la hotelurile din Sânnicolau Mare, neștiind de CASA GERMANĂ. Cred că domnul Aurel Boureanu mai trebuie să umble puțin și pe la marketing.

Flash!

S-a înșurat sergentul BALINT ANDREI, un copil crescut mai mult în curtea grănicerilor din Cenad. N-a rezistat ispitei și a luat-o în căsătorie pe d-șoara Cristina. Așa cum îi cunosc, vă spun eu de pe acum că vor avea „casă de piatră”.

În curând, d-l prof. IOAN STRUNGARIU va împlini 80 de ani. Dascăl de mare notorietate, împreună cu soția sa, doamna Stăncuța (la rândul ei învățătoare pensionară), au constituit modele, nu numai pentru cadrele didactice, dar și pentru toți cei care-i cunosc. Eu ce să spun? Ca într-un film american: DOMNULUI PROFESOR, CU DRAGOSTE!

Nu mai știu nimic de nea VIOREL SERBAN. Alături de el și de nea MIRCEA RADU, îmi beam cafeaua (cu năut) la doda Vetica în cofetărie, pe la începutul anilor '80. Cum vremurile erau așa cum erau, nea Viorel avea întotdeauna în buzunarul hainei ceva ca să dea consistență cafelei.

La concursul de pescuit desfășurat în această vară la inițiativa lui GEORGE IVAȘCU, a făcut și el galerie fiului său, sperând să prindă ceva hamsii mai mari. Galeria a făcut-o pe tăcute. Ca la pește...

Cu anii în urmă, pentru cenăzeni, toți care treceau de podul Cioclariei erau considerați „momârlani”. Atunci cei din Valea Jiului erau „oșenii”!

Pe islazul comunal pășunează circa 87 de vaci, dintre care 67 „pe gratis”.

Și, fiindcă veni vorba de gratis, aproape jumătate din populația Cenadului, până la ora actuală, nu și-a achitat factura la apă. Ce s-ar face răi platnicii dacă și Primăria ar proceda ca la Electrica?

Deși, în vizionarea lui GASSNER LAURENTIU, Ulița Nouă ar fi fost pietruită abia la 23 august, iată că n-a trecut luna iunie și avem încă o stradă civilizată.

Aud că, în scurtă vreme, se va trece la colectarea organizată a gunoiului menajer din sat. Măi, oameni buni, aveți grijă ce puneti prin saci și tomberoane!

Trenul Cenad-Sânnicolau Mare poți să-l urci și din mers. Pe această distanță, dacă nu te scuipă cineva cu semințe și nu te agreseză cu manele, poți să citești în întregime „Război și pace” de L. Tolstoi. Evident, până la Timișoara poți să treci prin toți clasicii ruși.

COLȚ ALB

In memoriam

FLORICA BIRO (1940 – 2006)

S-a stins din viață FLORICA BIRO, cunoscută în sat ca poetă. După o lungă suferință, Florica Biro și-a dat obștescul sfârșit. În urma ei a rămas o familie îndurerată, deoarece toți ai ei au iubit-o și au prețuit-o aşa cum se cuvine. Si asta și merita.

A debutat în „Cenăzeanul”, unde a publicat de-a lungul timpului, apoi a cunoscut debutul editorial în culegerea colectivă *Dincolo de început*, ca, nu după mult timp, să î se editeze placheta de versuri *Frământări*, la Editura „Marineasa” din Timișoara.

Registrul tematic al poezilor sale pornește de la nostalgia locurilor natale (satul Briheini – Bihor); își închipuie o culpă imaginară, ca să coboare într-o serie de

rugăciuni și să încheie cu versuri închinate familiei. Placheta care cuprinde versurile înscrise în temele sus-amintite nici nu se putea să poarte un alt titlu mai sugestiv decât *Frământări*.

Colegiul de redacție își exprimă toată compasiunea pentru familia poetei, transmițându-i, pe această cale, sincere condoleanțe. Poetei și colaboratoarei publicației noastre îi dorim odihnă și iertarea tuturor păcatelor. Să-i fie țărâna ușoară!

ÎNTRUNIRE PE TEME AGRICOLE LA PRIMĂRIA CENAD

După mulți ani de așteptare a unei subvenționări consistente și a unei corelări între costurile de producție și prețul de vânzare, parcă se întrevede la orizont o rază de speranță și pentru „paori”.

Astfel, zilele trecute, a avut loc în sala de ședințe a Primăriei Cenad o întâlnire a agricultorilor cenăzeni cu reprezentanți ai tuturor forurilor care coordonează agricultura timișană. Din partea Direcției Agricole Timiș a participat dl CSZOSZ IOAN, director adjunct al instituției, dna ANCA MOLDOVAN, din partea Agenției de plăti și intervenție în agricultură, dna BOGDAN GABRIELA, din partea Agenției naționale a laptelui, dl DORU IOAN PETANEȚ, director la Oficiul județean de consultanță agricolă, iar din partea Direcției sanitar-veterinare a participat dl JELERIU IOAN.

La întrebările agricultorilor cenăzeni, legate, în general, de nerentabilitatea

activităților agricole și de inexistența unei piețe stabile de desfacere, au răspuns participanții de la forurile agricole județene, care au pus accentul mai ales pe măsurile de perspectivă care vor fi luate în contextul aderării la Uniunea Europeană. Astfel, s-a discutat despre modalitățile de subvenționare în viitor. Dna Anca Moldovan a informat participanții că, începând din anul 2007, fiecare agricultor va primi, pentru fiecare hecțar de pământ lucrat, 55 euro. Această sumă urmează să crească anual, urmând ca în 5 ani, adică în 2012, să ajungă la 280 euro/ha.

Condiția pentru a beneficia agricultorii de subvenții este ca suprafața să fie evidențiată la camera agricolă a primăriei, identificată pe teren și trecută pe hartă. Suprafața minimă pentru care se acordă subvenție este de 1 ha.

O altă problemă discutată în cursul ședinței a fost modalitatea de accesare

la fondurile SAPARD pentru agricultură prin programul FERMIERUL. Prin acest program, statul acordă jumătate din sumă care se vrea a fi accesată prin SAPARD. Suma se rambursează în 10 ani, cu o dobândă anuală de 5% pe an.

În continuare, a fost abordată tema-tica politică de stabilire a prețurilor în aşa fel încât fiecare agricultor să fie sigur de prețul de valorificare a producției încă de la începerea ciclului de producție.

Printre altele, s-a discutat și despre măsurile sanită-veterinare care vor fi abordate în contextul aderării României la U.E.

În încheiere, putem spune: „Doamne, ajuta să fie aşa, pentru că, după cum se știe, țăranul român a fost dintotdeauna mințit”.

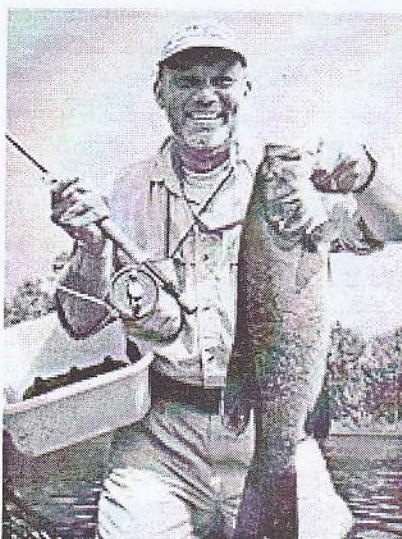
Ing. IVAȘCU GHEORGHE

Pescarul cenăzean

Ca la noi, la nimeni !

Parafrând o cunoscută zicere din Biblie, cu siguranță putem spune: „Dacă lege nu e, nimic nu e”. La noi, mioriticii, ca la nime, se face o suprapunere de funcții și atribuții între diversele instituții, create parcă întradins să-l încurce pe bietul pescar.

Astfel, în urmă cu trei săptămâni, inspectori de la nou creata instituție *Agenția Națională pentru pescuit și aquacultură (A.N.P.A.)*, însăși de reprezentanți ai Jandarmeriei Timișoara, au executat un control la Cenad, aplicând amenzi, în majoritatea cazurilor fără un temei legal. Aceștia nu au contactat nici un reprezentant al Poliției locale sau al Poliției de frontieră din Sânnicolau Mare. De asemenea,

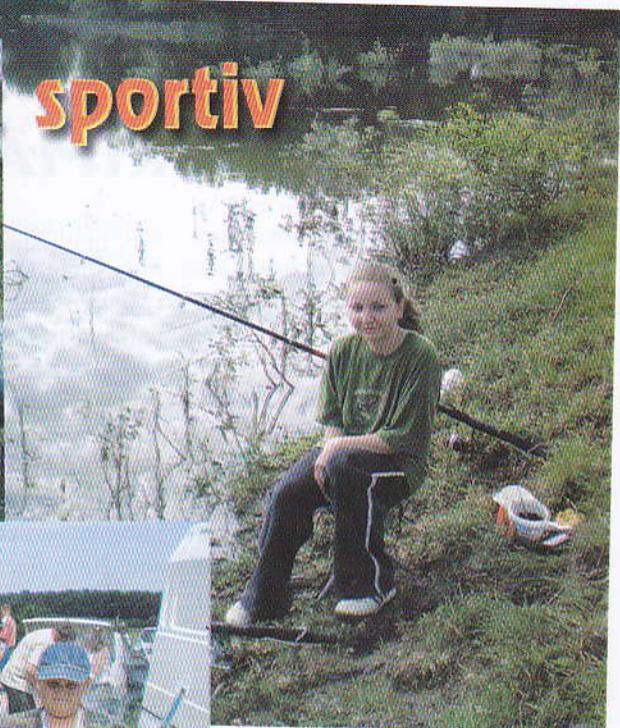
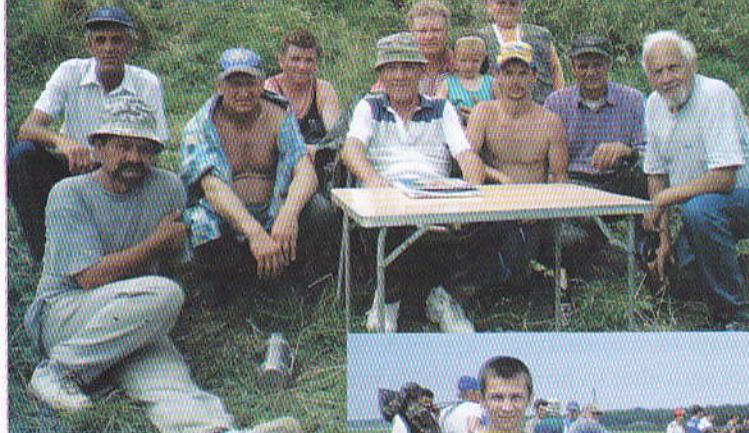

nu a fost contactată nici conducerea filialei A.P.S. Cenad, pentru efectuarea controlului. Dacă se vor mai repeta aceste controale efectuate în mod abuziv, ne rezervăm

dreptul de a-i acționa în instanță pe respectivii indivizi.

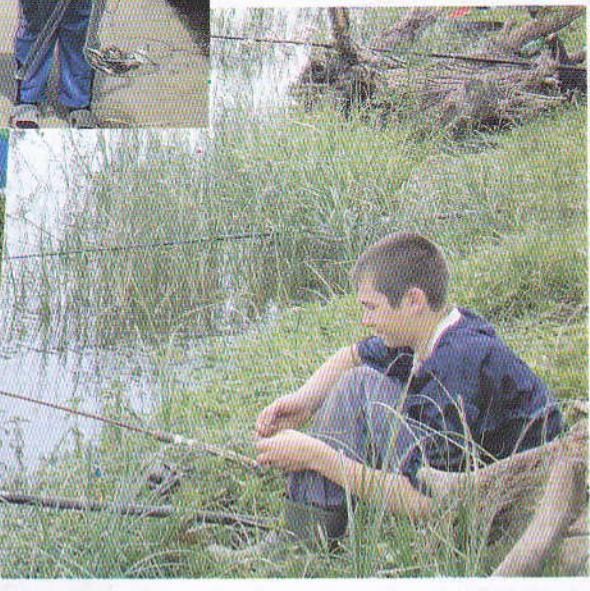
Desigur că activitatea organizației locale A.P.S. se desfășoară normal, dacă n-ar fi perturbată de imixțiunile neavenite în viața pescarilor cenăzeni. Astfel, echipa de control, formată din Niglaș Iosif, Maxim Nicolae, Popa Ovidiu, Rusu Ioan și Erdei Mihai, a executat controale, sănționând cu avertisment (având în vedere că persoanele verificate sunt la prima abatere) persoane găsite la pescuit fără permis sau cu permisul nevizat. În continuare, la propunerea grupei de control, vom întocmi grafice de control săptămânale, rezultatele contravențiilor urmând a fi discutate la finele fiecărei săptămâni.

Concurs de pescuit sportiv

„La păduraru”

18 iunie 2006

Publicația noastră „trăiește” prin contribuția următorilor iubitori ai Cenadului: Crăciun Nicolae - primar, Ștefanovici Vasa - viceprimar, Radu Ioan - secretar, Anuichi Carmen, Bălan Gheorghe, Bornea Pavel, Cimpoacă Emanuel, Fodor Francisc, Ivașcu Gheorghe, Râncioiu Teodor, Saraficean Vasile, Sivacichi Dimitrie, Stancu Emilia, Suciu Virgil, Tărziu Vasile Lucian, Văcar Nicolae Cornel - consilieri.

**Apariția publicației este sponsorizată de
Consiliul Local Cenad**

Potrivit articolului 106 din Codul penal, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului apartine autorului. De asemenea, în cazul informațiilor furnizate de agenții de presă și al personalităților citate, responsabilitatea juridică le apartine.

PUBLICAȚIE EDITATĂ SUB EGIDA ASOCIAȚIEI CULTURALE „CONCORDIA" CENAD

COLEGIUL DE REDACȚIE: GHEORGHE ANUICHI, GHEORGHE DORAN,
FRANCISC FODOR, DANIEL GROZA, IOAN RADU, ION SAVU

Adresa redacției: Cenad, nr. 709 A; telefon: (0256) 37 48 78

Tehnoredactare: Dorin Davideanu

Tiparul executat la

TIPOGRAFIA MARINEASA
Timișoara, str. Mureș nr. 34

Tel. 0256.272.379